

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:44 น.

ผู้เชื่อในพระเจ้าและธรรมบัญญัติ มัทธิว 5:19-20

เขียนโดย...บรรพต เวชกามา (ศูนย์พันธกิจอุดรธานี)

วันพุธที่ 25 พฤษภาคม 2011 เวลา 14:20 น.

---

19 เพราะฉะนั้น ใครทำให้ข้อเล็กน้อยเพียงข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้ มีความสำคัญน้อยลง และสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย คนนั้นจะได้อาณาเป็นผู้น้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ แต่ใครที่ประพฤติและสอนตามธรรมบัญญัติ คนนั้นจะถือว่าเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์ 20 เพราะเราบอกพวกท่านว่า ถ้า
องท่านไม่มากกว่า
บุญ
ของพวกเขา
คัมภีร์จารย์
และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์

ในหนังสือมัทธิวบทที่ 5:19 ขึ้นต้นด้วยคำว่า “เพราะฉะนั้น” ซึ่งบ่งบอกว่าสิ่งที่พระเยซูสอนในข้อที่ 19 และ 20 นั้นเป็นผลมาจากความมั่นคงถาวรของธรรมบัญญัติและท่าทีของพระเยซูที่มีต่อธรรมบัญญัติ คำสอนตอนนีชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างธรรมบัญญัติของพระเจ้าแผ่นดินของพระองค์ เพราะว่าพระเยซูไม่ได้มาเลิกล้างธรรมบัญญัติแต่มาทำให้สมบูรณ์ และเพราะว่าแม้อักษรหนึ่งหรือขีดๆหนึ่งจะไม่สูญไปจากธรรมบัญญัติจนกว่าทุกอย่างสำเร็จ

เหตุฉะนั้นผู้ที่ได้อาณาเป็นใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้าจะต้องประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่การประพฤติตามธรรมบัญญัติยังไม่เพียงพอ สวาทของพระเยซูต้องสอนคนอื่นให้ตระหนักถึงความยั่งยืนถาวรของธรรมบัญญัติในการดำเนินชีวิตด้วย ธรรมบัญญัติทุกข้อ “มีความสำคัญ” ไม่เท่ากัน (เปรียบเทียบ มธ 23:23)

แม้แต่ข้อเล็กน้อยที่สุดก็สำคัญเพราะเป็นพระบัญชาของพระเจ้าผู้เป็นจอมกษัตริย์ การทำให้ธรรมบัญญัติข้อหนึ่งข้อใดหย่อนยาน ก็เท่ากับไม่ยอมให้ธรรมบัญญัติมีสิทธิอำนาจควบคุมจิตสำนึกของเราและไม่เอาใจใส่ที่จะประพฤติตามธรรมบัญญัติ ทั้งสองอย่างเป็นการลบหลู่พระเจ้าผู้ทรงบัญชาธรรมบัญญัตินั้น

การละเลยธรรมบัญญัติข้อที่เล็กน้อยที่สุด คือไม่ประพฤติตามและไม่สอนคนอื่น จะทำให้ผู้นั้นเป็นผู้น้อยที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้า ผู้ที่เป็นใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้าคือ บุคคลที่ประพฤติ และสอนธรรมบัญญัติทางจริยธรรมทั้งหมดอย่างสัตย์ซื่อ

นักการศึกษาพระคัมภีร์คนหนึ่งคือ Spurgeon กล่าวว่า “เกณฑ์ที่ใช้ในการจัดลำดับความเป็นใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้าคือ การเชื่อฟังธรรมบัญญัติ”

คำสอนของพระเยซูเรื่องการเป็นบุญ

พระเยซูอธิบายเพิ่มเติมอีกว่า ไม่ใช่เพียงแต่การเป็นใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้าจะขึ้นอยู่กับการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติเท่านั้น แต่เราไม่สามารถเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าได้หากไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติให้อย่างกว่าพวกคัมภีร์จารย์ และฟาริสี เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นแผ่นดินแห่งคนบุญ

บางคนอาจจะค้านว่าสิ่งนี้จะเป็นอย่างไรร เพราะพวกคัมภีร์จารย์และพวกฟาริสีเป็นพวกที่รู้จักกันดีในด้านความเป็นคนบุญที่อุทิศชีวิตเพื่อทำตามธรรมบัญญัติ

พวกเขาศึกษาธรรมบัญญัติและตีความว่ามีข้อควรปฏิบัติ 248 ข้อ และข้อห้าม 365 ทั้งยังมุ่งมั่นที่จะทำให้ได้ทุกข้อ

ถ้าเป็นเช่นนี้บุญของผู้เชื่อในพระเจ้าจะยิ่งกว่าพวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีได้อย่างไร

และทำไมพระเยซูจึงได้เอาบุญของผู้เชื่อในพระองค์ที่ยิ่งกว่าของคัมภีร์จารย์และฟาริสีมาเป็นข้อแม่ในการเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า

ซึ่งเท่ากับสอนว่าเราจะได้รับความหลุดพ้นโดยการทำดีมิใช่หรือ?

และยังขัดกับคำสอนในตอนต้นที่ว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของบุคคลที่รู้สึกบพร่องฝ่ายวิญญาณที่ไม่มีความชอบธรรมใดๆ ที่จะอวดอ้างมิใช่หรือ?

บุญของผู้เชื่อในพระเจ้าจะต้องมากกว่าพวกฟาริสี

คนที่ฟังพระเยซูสอนในสมัยนั้นคงจะถามคำถามข้างต้นเช่นเดียวกับเราในปัจจุบัน แต่คำตอบสำหรับคำถามนี้อยู่ไม่ไกล

บุญของผู้เชื่อในพระองค์เหนือกว่าบุญของพวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีในเชิงคุณภาพไม่ใช่ปริมาณ บุญของผู้เชื่อพระเจ้าเหนือกว่าไม่ใช่เพราะว่าผู้เชื่อพระเจ้ารักษากฎได้ 240 ข้อ แต่ฟาริสีรักษากฎได้เพียง 230

แต่บุญของผู้เชื่อในพระเจ้าที่เหนือกว่าเพราะว่าเป็นบุญที่ลึกซึ้งกว่า นั่นคือ เป็นบุญที่ลึกไปถึงจิตใจ แม้มีการกล่าวถึงทฤษฎีจิตวิทยาระดับลึกของฟรอยด์ (Freud)

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:44 น.

อย่างมากมาย

แต่พระเยซูชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่สำคัญกว่าคือ บุญระดับลึก ฟาริสีพอใจกับการเชื่อฟังที่เป็นพฤติกรรมภายนอกและเป็นพิธีกรรม แต่พระเยซูชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเรียกร่องบุญภายในจิตใจและเจตนา เพราะ “พระเจ้ามองที่จิตใจ” (1 ซมอ 16:7; เปรียบเทียบกับ 16:15)

พระสัญญาของพระเจ้า

บรรดาคานทรงของพระเจ้าได้พยากรณ์ว่า พระพรอย่างหนึ่งที่จะได้รับเมื่อพระมาซื่อห้ (Messiah) เสด็จมาคือ บุญในจิตใจ พระเจ้าทรงสัญญาว่า “เราจะบรรจพระธรรมไว้ใจในเราทั้งหลาย และเราจะจารึกไว้บนดวงใจของพวกเราทั้งหลาย” (ยรม 31:33) พระเจ้าจะทรงทำสิ่งนี้ได้อย่างไร “เราจะใส่ธรรมะของเรากายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา” (อสค 36:27)

พระเจ้าทรงสัญญาว่า จะบรรจทั้งธรรมบัญญัติและพระธรรมไว้ภายในเราในเวลาเดียวกัน เราต้องไม่คิดเหมือนอย่างบางคนว่า เมื่อเรามีพระธรรมแล้วเราก็ไม่จำเป็นต้องมีธรรมบัญญัติอีกต่อไป เพราะสิ่งที่พระธรรมทำคือจารึกธรรมบัญญัติของพระเจ้าไว้บนดวงใจของเรา

ดังนั้น “พระธรรม” “ธรรมบัญญัติ” “บุญ” และ “ใจ” เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกันทั้งหมด พวกฟาริสีคิดว่าการกระทำภายนอกตามธรรมบัญญัติเป็นบุญที่เพียงพอ “ครูที่สอนเรื่องบุญ” (ที่บันทึกไว้ในหนังสือม้วนทะเลตาย) สอนให้พวกเอสเซน (Essenes) เชื่อฟังธรรมบัญญัติอย่างเคร่งครัดกว่าพวกฟาริสีเสียอีก

แต่พระเยซูสอนการเชื่อฟังธรรมบัญญัติอย่างเคร่งครัดที่สุด ถ้าพวกเอสเซนเรียกร่องให้เชื่อฟังธรรมบัญญัติมากขึ้นๆ พระเยซูก็เรียกร่องให้เชื่อฟังธรรมบัญญัติแบบลึกซึ้งขึ้นๆ การเชื่อฟังธรรมบัญญัติแบบลึกซึ้งนี้เป็นบุญในจิตใจที่จะเกิดขึ้นได้เฉพาะในบุคคลที่ได้เกิดใหม่โดยพระธรรมและมีธรรมสถิตอยู่ในชีวิต

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมบุญที่เหนือกว่าของพวกคัมภีรจารย์และฟาริสีเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าเพราะบุญแบบนี้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงการบังเกิดใหม่ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าได้นอกจากบุคคลที่บังเกิดใหม่แล้ว (ยน 3:3,5)

(31)

แต่เมื่อมาถึงตัวอย่างที่ 6 เราพบว่ามีส่วนที่ต่างจากธรรมบัญญัติของโมเสส ในคำสอน จงรักเพื่อนบ้านแลเกลียดชังศัตรู (43) ส่วนแรกที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้าน” เป็นส่วนที่มาจากธรรมบัญญัติ (ลนต 19:18) ถึงแม้จะมีการตัดส่วนที่สำคัญที่ว่า “เหมือนรักตนเอง” ออกไป

แต่ส่วนหลังที่ว่า “และเกลียดชังศัตรู” ไม่มีปรากฏอยู่ในธรรมบัญญัติเลย ไม่ว่าในหนังสือเลวีนิติ 19:18 หรือในที่อื่นๆ ส่วนนี้เป็นเนื้อหาที่พวกคัมภีรจารย์เพิ่มเติมเข้าไปในธรรมบัญญัติเพื่อจะตีความหมายของธรรมบัญญัติ แต่มีผลให้ความหมายของธรรมบัญญัติบิดเบือนไป

และเมื่อพิจารณาตัวอย่างอีก 5 ตัวอย่างโดยละเอียด เราพบว่ามีการบิดเบือนธรรมบัญญัติเช่นเดียวกัน สิ่งที่พระเยซูคัดค้านคือส่วนที่บิดเบือนธรรมบัญญัติ ไม่ใช่ตัวธรรมบัญญัติที่แท้จริง

เพราะพระเยซูไม่ได้สอนให้ทำสิ่งที่ตรงข้ามกับธรรมบัญญัติ แต่สอนให้รักษาระบบบัญญัติอย่างลึกซึ้งสมบูรณ์ขึ้น (ไม่เพียงแต่จะฆ่าคนไม่ได้ แต่การโกรธก็ไม่ได้เช่นกัน)

พระเยซูหักล้างคำสอนของพวกคัมภีรจารย์

เหตุผลประการที่สอง อยู่ในคำกล่าวนำคำสอนที่พระเยซูต้องการหักล้างซึ่งกล่าวว่า ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้แก่คนโบราณว่า (21,33) หรือ ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า (27,38,43) หรือสั้นกว่านั้นลงไปอีก มีคำกล่าวไว้ว่า (31)

คำในภาษากรีกที่พระเยซูใช้ในการกล่าวนำคำสอนเหล่านี้คือ เออร์เรเธ (errethe) ซึ่งแปลว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า” แต่พระเยซูจะไม่ใช้คำนี้เลยเมื่อต้องการอ้างถึงสิ่งที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์

ทุกครั้งที่พระเยซูยกสิ่งที่พระคัมภีร์บันทึกไว้พระองค์จะใช้คำว่าแกรแกร์ปไต (gegraptai) ซึ่งแปลว่า “มีคำเขียนไว้ว่า”

ดังนั้นในตัวอย่างทั้ง 6 ตัวอย่างพระเยซูไม่ได้หักล้างสิ่งที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระคำของพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ 12:35;9:4;21:16,42;22:31) แต่พระองค์หักล้างคำสอนของพวกคัมภีรจารย์ที่ตกทอดมาจากคนรุ่นก่อนที่ได้ยินมาตั้งแต่พวกคัมภีรจารย์เริ่มสอนในธรรมศาลา

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:44 น.

ศาสตราจารย์ ดาวิด เดอบ (David Daube) ซึ่งมีความรู้กว้างขวางในเรื่องคัมภีร์จารย์ได้อธิบายว่า “คำกริยา ได้อิน (hear) เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับความหมายที่ผิวเผินตามตัวอักษรของพระคัมภีร์

ดังนั้นคำสอนที่พวกเขาได้อธิบายมาจึงเป็นคำสอนที่มาจากการศึกษาความหมายพระคัมภีร์อย่างแคบๆ และผิวเผิน แต่พระเยซูเปิดเผยความหมายที่สมบูรณ์ของพระคัมภีร์ในคำสอนของพระองค์” คำพูดที่ว่า “ท่านได้อินคำซึ่งกล่าวว่า...ฝ่ายเราบอกท่านว่า” ชี้ให้เห็นว่าพระเยซูไม่ได้ลบเลือนธรรมเนียมปฏิบัติ แต่สนับสนุนโดยเปิดเผยความหมายอันแท้จริงของธรรมเนียมปฏิบัติ

พระเยซูไม่ได้ขัดแย้งกับพวกคัมภีร์จารย์ในเรื่องสิทธิอำนาจของธรรมเนียมปฏิบัติ เพราะทั้งพระเยซูและพวกคัมภีร์จารย์ยอมรับสิทธิอำนาจของธรรมเนียมปฏิบัติว่ามาจากพระเจ้า แต่พระเยซูขัดแย้งกับพวกคัมภีร์จารย์ในเรื่องการตีความหมายธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขา

พระเยซูมาเพื่อธรรมเนียมปฏิบัติสมบูรณ์

เหตุผลประการที่ 3 มาจากบริบทใกล้เคียงของหนังสือตอนนี้ในข้อพระคัมภีร์ที่มาก่อนและเป็นคำนำสำหรับเนื้อหาตอนนี้ (17-20) พระเยซูได้สอนเหล่าสาวกอย่างชัดเจนว่าพระองค์มาเพื่อทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นจริงสมบูรณ์ทุกประการ และเหล่าสาวกจะต้องประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ

พระเยซูสอนว่าแม้อักษรหนึ่งหรือขีดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากธรรมเนียมปฏิบัติจนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จ เหล่าสาวกต้องทำตามธรรมเนียมปฏิบัติทุกข้อไม่ละเลยแม้แต่ข้อที่เล็กน้อยที่สุด

เมื่อพระเยซูสอนเช่นนี้แล้ว จึงเป็นไปได้ที่จะสอนสิ่งที่ขัดแย้งกับธรรมเนียมปฏิบัติในตอนต่อมา ถ้าพระเยซูสอนสิ่งที่ขัดแย้งกับธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสก็เท่ากับว่าพระองค์สอนสิ่งที่ขัดแย้งกับคำสอนของพระองค์เอง

ดังนั้นนักอธิบายพระคัมภีร์ที่คิดว่าพระเยซูต้องการหักล้างธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสในคำสอนตอนนี้จะไม่สามารถอธิบายความขัดแย้งของการตีความหมายของเขากับบริบทได้ และต้องหันไปพึ่งการอธิบายแบบไร้สาระโดยไม่มีหลักฐานสนับสนุน

ดังเช่นดับบลิว. ซี. แอลเลน (W. C. Allen) อธิบายว่า “แต่เดิมนั้นไม่มี มธ 5:18,19 ในคำสั่งสอนบนภูเขาของพระเยซู แต่ผู้เขียนหนังสือมีทิวได้ต่อเติมข้อความตอนนี้เข้าไปในภายหลัง”

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:44 น.

แต่ในความจริงแล้วสิ่งที่พระเยซูสอนใน มธ 5:17-20 นั้นไม่เพียงแต่สอดคล้องกับคำสอนส่วนที่เหลือของคำสั่งสอนบนภูเขา แต่ยังสอดคล้องกับคำสอนของพระองค์ที่บันทึกไว้ในตอนอื่นๆ ด้วย

ท่าทีของพระเยซูต่อพระคัมภีร์เดิม

เหตุผลประการที่ 4 คือ ท่าทีของพระเยซูต่อพระคัมภีร์เดิมในหนังสือตอนอื่นๆ ก่อนหน้านั้นมีทิวได้บันทึกเหตุการณ์ที่พระเยซูเผชิญกับการทดลองของมาร 40 วัน ในถิ่นทุรกันดารยูเดีย พระเยซูต่อสู้การทดสอบที่แยบยลของมารทุกประการโดยอ้างอิงถึงพระคำในพระคัมภีร์เดิม และไม่จำเป็นต้องโต้แย้งกับมารให้ยึดเยื้อ พระองค์สยบการทดสอบของมารได้ตั้งแต่ต้นในทุกเรื่องโดยอ้างถึงคำที่เขียนไว้ (segraaptai=แก่กริปทัย)

พระธรรมที่มักเกิดเป็นมนุษย์ได้ยอมปฏิบัติตามพระคำที่เขียนไว้ทุกเรื่องทั้งด้านความประพฤติส่วนตัว และการปฏิบัติพันธกิจที่ได้รับมอบหมาย พระเยซูผู้มั่นที่จะทำให้ทุกสิ่งที่ยกมาเกี่ยวกับพระองค์สำเร็จและไม่ยอมหันเหออกจากทางที่กำหนดไว้ในพระคัมภีร์

ดังนั้นเมื่อพระเยซูเข้าใน มธ 5:17 ว่า พระองค์ไม่เคยกล่าวถึงธรรมบัญญัติและคำของผู้พยากรณ์ แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการนั้น พระองค์ได้แสดงถึงท่าทีที่ยอมอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ ซึ่งสอดคล้องกับท่าทีในพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ

ความแตกต่างระหว่างการตีความหมายของธรรมบัญญัติ

จากเหตุผล 4 ประการข้างต้น จึงเห็นได้ชัดว่า ไม่มีความขัดแย้งระหว่างพระคริสต์กับโมเสส หรือระหว่างพระคัมภีร์เดิมกับพระคัมภีร์ใหม่ หรือระหว่างบารมีพระเจ้ากับธรรมบัญญัติ แต่เป็นความขัดแย้งระหว่างการตีความหมายของธรรมบัญญัติอย่างถูกต้องของพระคริสต์กับพวกคัมภีร์จารย์ที่ตีความหมายของธรรมบัญญัติอย่างผิดๆ จนทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างความชอบธรรมของผู้เชื่อพระเจ้าและของพวกฟาริสี

วิธีการตีความธรรมบัญญัติของพวกฟาริสี

วิธีคิดเคี้ยว (tortuous methods) ของพวกคัมภีร์จารย์และฟาริสี (ดังที่คาลวินเรียก) ในการตีความหมายของธรรมบัญญัตินั้นเป็นอย่างไร? โดยทั่วไปพวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีจะทำให้ธรรมบัญญัติหย่อนยานโดยลดมาตรฐานทางศีลธรรมให้ต่ำลง เพราะเห็นว่าธรรมบัญญัติเป็นแอกและภาระหนัก จึงต้องการทำให้แอกนั้นง่ายและภาระนั้นเบา วิธีการของพวกเขาจะขึ้นอยู่กับลักษณะของธรรมบัญญัติแต่ละข้อว่าเป็นพระบัญญัติ (ซึ่งอาจเป็นข้อบังคับให้กระทำ หรือข้อห้ามไม่ให้กระทำ) หรือเป็นข้ออนุญาต

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:44 น.

ข้อห้ามและข้อบังคับในธรรมบัญญัติ

ในตัวอย่าง 6 ประการที่พระเยซูยกมานั้น 4 ประการเป็นพระบัญญัติ โดยที่ 3 ประการเป็นข้อห้าม (อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าเสียด้านซ้าย) และประการที่ 4 เป็นข้อบังคับ (จงรักเพื่อนบ้าน) ทั้ง 4 ประการนี้เป็นคำสั่งที่ชัดเจนให้กระทำหรือไม่ให้กระทำบางสิ่ง

ส่วนตัวอย่างที่เหลืออีก 2 ประการเป็นขออนุญาตที่ต่างจากพระบัญญัติ เพราะไม่ได้ขึ้นต้นด้วยคำสั่งว่า “จง” หรือ “อย่า” ตัวอย่างหนึ่งเป็นขออนุญาตสำหรับการหย่าภายใต้สถานการณ์และข้อมติที่กำหนดไว้

อีกตัวอย่างหนึ่งเป็นขออนุญาตสำหรับการงโทษ (ตาแทนตา) ในกระบวนการยุติธรรมซึ่งผู้พิพากษาเป็นผู้ดำเนินการตามความผิดที่ได้กระทำไป ขออนุญาตเหล่านี้มีขอบเขตที่จำกัดไว้อย่างชัดเจน

พวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีทำให้มาตรฐานธรรมบัญญัติต่ำลง

พวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีทำให้มาตรฐานต่ำลงโดยจำกัดขอบเขตของพระบัญญัติให้แคบลง และขยายขอบเขตของขออนุญาตให้กว้างขึ้น แต่ที่พระเยซูกลับทำตรงกันข้าม พระองค์ต้องการให้เรายอมรับความหมายทั้งหมดของพระบัญญัติโดยไม่สร้างข้อจำกัดตามใจเรา และให้ยอมรับขอบเขตของขออนุญาตตามที่พระเจ้าขีดเส้นไว้ และไม่ขยายขอบเขตของขออนุญาตออกไปตามอำเภอใจของเราดังที่จะเห็นในตัวอย่างที่พระองค์ยกมาสอนเหล่าสาวก

ความเข้าใจของพวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีเกี่ยวกับธรรมบัญญัติ

พวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีจำกัดขอบเขตของพระบัญญัติที่ห้ามไม่ให้ฆ่าคนและล่วงประเวณีเพียงการกระทำภายนอกเท่านั้น แต่พระเยซูชี้ให้เห็นว่าขอบเขตของพระบัญญัติครอบคลุมไปถึงความคิดโกรธเคือง คำพูดส่อเสียด และสายตาที่กำหนด

พวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีจำกัดการรักษาคำสั่งซ้ายขวาไว้เฉพาะกรณีที่อยู่ถึงพระนามพระเจ้าเท่านั้น และจำกัดการรักเพื่อนบ้านไว้สำหรับคนที่มีเชื้อชาติและศาสนาเดียวกันเท่านั้น แต่พระเยซูสอนว่าเราต้องรักษาบัญญัติของเราในทุกกรณีและรักเพื่อนมนุษย์ทุกคนโดยไม่มีข้อจำกัดใดๆ

พวกฟาริสีจำกัดและขยายขอบเขตของธรรมบัญญัติ

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:44 น.

นอกจากพวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีจะจำกัดขอบเขตของพระบัญญัติแล้ว พวกเขายังขยายขอบเขตของข้ออนุญาตด้วยเช่น พวกเขายขยายขอบเขตของข้อแม้สำหรับการหย่าร้างจากการผิดศีลล่วงประเวณีเพียงข้อเดียวให้ครอบคลุมทุกสิ่งที่มีต้องการใช้อย่างเพื่อหย่าภรรยา และขยายขอบเขตของการลงโทษผู้ทำผิด จากเฉพาะภายในกระบวนการยุติธรรมให้ครอบคลุมการแก้แค้นส่วนตัวด้วย

แต่พระเยซูยืนยันให้รักษาขอบเขตเดิมที่กำหนดไว้ พระเยซูเรียกการหย่าร้างที่อ้างถึงเหตุผลอื่น ๆ นอกเหนือจากเหตุผลเดียวที่กำหนดไว้ว่า เป็นการล่วงประเวณี และเรียกร้องให้ละเว้นการแก้แค้นส่วนตัวในทุกกรณี

ผู้ที่หักล้างธรรมบัญญัติ

การพิจารณาตัวอย่างเหล่านี้ในขั้นต้นชี้ให้เห็นว่าพระเยซูไม่ได้หักล้างธรรมบัญญัติที่พระเจ้าทรงประทานแก่โมเสส พวกคัมภีร์จารย์และฟาริสีต่างหากที่หักล้างธรรมบัญญัติ พระเยซูอธิบายความหมายที่แท้จริงของธรรมบัญญัติด้านจริยธรรม และชี้ให้เห็นสิ่งที่ธรรมบัญญัติเรียกร้องจากชีวิตของเราทุกประการ (แม้เราจะไม่ชอบบางประการ)

พระเยซูขยายขอบเขตของข้อบังคับที่คัมภีร์จารย์และฟาริสีทำให้แคบลง และพระเยซูจำกัดขอบเขตของข้ออนุญาตที่คัมภีร์จารย์และฟาริสีทำให้กว้างขึ้น พระเยซูสอนว่าธรรมบัญญัติของโมเสสเป็นธรรมบัญญัติที่มาจากพระเจ้า ซึ่งยั่งยืนถาวร และมีสิทธิอำนาจที่เราต้องน้อมรับ

คาลวิน (Calvin) กล่าวว่า “ในคำสั่งสอนบนภูเขาพระเยซูไม่ได้กำหนดธรรมบัญญัติใหม่ขึ้นมา แต่อธิบายธรรมบัญญัติที่พระเจ้าได้ทรงประทานไว้อย่างสัตย์ซื่อ” พวกฟาริสีทำให้ธรรมบัญญัติคลุมเครือ แต่พระเยซูทำให้ความเที่ยงตรงของธรรมบัญญัติเด่นชัดขึ้น

ในเรื่องนี้ ผู้เชื่อในพระเจ้าต้องเอาอย่างพระคริสต์ ไม่ใช่เอาอย่างฟาริสี เราไม่มีเสรีภาพที่จะลดมาตรฐานของธรรมบัญญัติเพื่อให้ประพฤติตามได้ง่ายขึ้น บุญของผู้เชื่อในพระองค์ต้องเหนือกว่าบุญของฟาริสี

ในปัจจุบันพวกที่ส่งเสริม “จริยธรรมแบบใหม่ที่ให้คนทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ” (New morality) และพวก “การเปลี่ยนแปลงจริยธรรมไปตามสถานการณ์” (Situational ethic) ก็กำลังทำเช่นเดียวกับพวกฟาริสี

บุคคลพวกนี้อาจอ้างว่าอยู่ฝ่ายพระคริสต์ และไม่เห็นด้วยกับวิธีการของฟาริสี แต่ในความเป็นจริงพวกเขาก็เป็นเหมือนฟาริสีที่คิดว่าธรรมบัญญัติเป็นภาระและพยายามแสดงภาระนี้โดยทำให้ธรรมบัญญัติหย่อนยาน

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:44 น.

พวกเขายกเลิกธรรมเนียมปฏิบัติ (ที่พระเยซูสอนว่าพระองค์ไม่ได้มาเลิกล้าง) และสอนว่าธรรมเนียมปฏิบัติและพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันและไปด้วยกันไม่ได้ (แต่พระเยซูไม่เคยสอนเช่นนั้น)

พระองค์ไม่เห็นด้วยกับการตีความธรรมเนียมปฏิบัติของฟาริสี แต่น้อมรับสิทธิอำนาจของธรรมเนียมปฏิบัติว่าเป็นพระคำของพระเจ้าที่บันทึกไว้ และสอนให้พวกเขาถนอมรับมาตรฐานอันสูงส่งของความหมายที่แท้จริงของธรรมเนียมปฏิบัติด้วย

พวกเราที่เป็นผู้เชื่อพระเจ้าในปัจจุบัน รักษาหรือทำตามธรรมเนียมปฏิบัติ เพื่อจะได้รับความหลุดพ้นเหมือนพวกคัมภีร์จารย์และพวกฟาริสี หรือว่า รักษาหรือทำตามธรรมเนียมปฏิบัติ เพราะว่าหลุดพ้นแล้ว ได้รับการชำระให้เป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งแล้ว

25 พฤษภาคม 54

เขียนโดย Banpote Wetchgama (ศูนย์พันธกิจอุดรธานี)

แก้ไขล่าสุด ใน วันพฤหัสบดีที่ 7 มิถุนายน 2012 เวลา 9:35 น.

(ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ “คริสเตียนและธรรมเนียมปฏิบัติ” ที่นำมาเขียนในบทความนี้อ้างอิงจากหนังสือ “Christian Counter-Culture by John R. W. Stott” PP. 74-81)

9.ผู้เชื่อในพระเจ้าและธรรมบัญญัติ มีทิวา 5:19-20

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:36 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:44 น.

//